

“NİQAB”

(Əvvəli 13-cü səhifədə)

Gövhər ərinin sözlərindən xoşlanaraq xoşlana servantin üstündən balaca bir vaz götürüb içindəki zinət əşyalarını barmaqlarına, qulaqlarına, qollarına, boynuna taxmağa başladı.

Sərdarın gözləri indi bir az da böyümüşdü, o xanımı üçün bu qədər ziynət əşyası almamışdı və onun buna gücü də yetməzdi.

Gövhər onun çox maraqlı etdiyini görüb səkkiz barmağını bəzəyən brilyant, yaqut, zümrüd, firuzə qaşlı qızıl üzüklərə baxdı:

-Bir qismini bacım Sənubərdən, bir qismini rəfiqələrimdən birouz götürmüşəm. Gözlərin kəllənə çıxmasın.

Sərdar yumruğunu büküb sağ əlini yuxarı qaldırdı:

-Sən par-par parıldayacaqsan Gövhər. Mən əbləh indi anlamışam ki, nəinki Bakıda, yer üzündə sən kimi gözəl yoxdu.

Gövhər bir az nazlandı:

-İyirmi beş ildi evliyə, indi bilmişəm mənim qədrimi?!

Sərdar başını buladı:

-Yox, yox əzizim. Mən həmişə sənə yüksək dəyər vermişəm. Bilirsən, bizim nəsillicə xasiyyətimiz belədi. Öz xanımına belə xoş söz desən, sanki erkəkliyi artıq əldən vermiş olursan. Biz heç vaxt öz fikirlərimizi açıq-aşkar ifadə eləyə bilmirik. Öz halal xanımına bir şirinlik eləsən, sanki özün öz gözündə qiymətdən düşmüş olursan. İndi görürəm ki, bu heç də yaxşı xüsusiyyət deyil.

Sərdar sözünü bitirəndən sonra hər ikisi təzə geyimlərini soyunub ev paltarları geyindilər ki, təzə əlbisələr çirkə-zada batmasın. Bunadn əlavə Gövhər ziynət əşyalarını da çıxarıb vaza yığıb əvvəlki yerinə qoydu və üzünü ərinə tutdu:

-Düşünürdüm toya beş yüz manat salarım. Amma indi fikirləşirəm ki, Şamil bəy çox zəngin adamdır, yəqin ki, elə isə biz niyə xəcalət çəkməliyik. Biz də toya min manat salarım, hə Sərdar?

Sərdar başını tərpətdi:

-Hə, əlbəttə! Biz kimdən əskiyirik ki..

Bundan sonra Sərdar yenə bir siqaret alışdırıb çəkməyə başladı. Gövhər isə işdən yorğun gəlmiş əri üçün isti yemək və çay tədarükündə oldu.

Bir sözlə iyirmi beş il müddətində toy görməmiş ər-arvad toy gününə qədər xəyallarla yaşadılar. İyirmi beş il övlad həsrəti çəkməmiş ər-arvad sanki bu toydan alacaqları zövqlə övladsızlıq acısını unudacaqdılar. Toy yiyəsindən dəvətnamə almasalar da, toya dəvət alacaqlarına əmin olduqları üçün toy gününə qədər səbirlə gözlədilər, belə ki, Gövhər xanım hətta həmin gün səhər kosmetika salonuna gedib öz gözəl surətini daha da gözəlləşdirdi...

Ertəsi gün Gövhər xanım iş gələndə onun dünən məşhur bir biznesmen Şamil bəyin övladının toyunda iştirak edəcəyini bilən Bilal Qüdrətzadə onun kağız kimi ağarış çöhrəsini görəndə qorxuya düşdü, odur ki, salamlaşmadan soruşdu:

-Sizə nə olub Gövhər xanım, bənziniz ağappaqdı. Yoxsa toyda bir hadisə baş verib?

Gövhər başını buladı:

-Toyda heç bir hadisə baş verməyib.

Bilal Qüdrətzadə bir addım da ona yaxınlaşdı:

-Bəs onda nə olub Gövhər xanım? Mən sizi heç vaxt bu vəziyyətdə görməmişəm. Bəlkə rəhmətə gedən var?

Gövhər köksünü ötürdü:

-Yox, rəhmətə gedən də yoxdu.

Bilal Qüdrətzadə indi yerindən tərpənmədən soruşdu:

-Axı bəs onda nə olub? Səbrim tükəndi vallah! Bilirəm dünən Sərdarla toya getmişdiz. Kaş həmişə toy olsun!

Bilal Qüdrətzadə yenə nəsə demək istədi, lakin Gövhər onun sözünü kəsdi:

-Toya getməmişdik Bilal müəllim!

Bilal Qüdrətzadənin səsi bu dəfə həmişəkindən zəif çıxdı:

-Niyə?

Gövhərin səsi indi ney avazına bənzədi: -Çünki bizi toya dəvət eləmədilər.

Bilal Qüdrətzadə olduqca məyus halda kətilin üstündə oturdu və bir neçə saniyə keçəndən sonra bir kəlmə söz dedi:

-Niqab.. Əfsuslar olsun ki, bəşər övladının yarısından çox məhz bu cür niqab taxır, məhz Şamil bəyin taxdığı niqabdan.

Ertəsi gün, bazar günü olduğu üçün iş olmadığından Gövhərlə Sərdar dənizkənarı parka gəzməyə getmişdilər. Əslində gəzməyə getmişdilər deyəndə, srağagün axşamdan bəri düşükləri ağır vəziyyətdən çıxmaq üçün mavi Xəzərin sahilindəki parkda gəzməyə üstünlük vermişdilər. Çünki zəif onlara mələk kimi görünən Şamil bəy onları övladının toyuna dəvət etməyib aşağılamaqla onlara bəlkə də övladsızlıq acısından da ağır zərbə vurmuşdu. Onlar sahil bağındakı əsrarəngiz yaşılıqlara, dayanmadan Bakı əhalisinə həzin laylay çalan mavi Xəzərə, Xəzərin əzəmətli körpülərinə tamaşa etməklə həddindən artıq gərilib tarıma çəkilmiş əsəblərinə su çiləmək istəyirdilər. Sahil bağına daxil olandan bir qədər sonra dənizin lap sahilində qoyulan skamyada oturub mavi Xəzərə tamaşa etməyə başladılar. Min illərdən bəri Xəzərin qoynunda uçmağı həyatlarının mənası hesab edən qağayıların səsi insan qəhqəhəsinə bənzəyirdi. Sanki bu müqəddəs quşlar saxtakar insanların ikiüzlülüyünə qəhqəhə çəkib güldürdülər. Bununla belə qağayılar sinəsi qəmlərlə, kədərlərlə dolu olan dənizi elə bil ki, bu nəhaq dünyadan ayırılıb olduqca saf, təmiz bir dünyaya səsləyirdilər. Bundan əlavə cürbəcür ölçüdə sərnəşin və yük gəmiləri isə bəlkə də yaşlı həyatın başlanğıcı ilə bir olan Xəzəri olduqca müəzzəm və füsunkar göstərirdi. Lakin bütün bunlar bir yana dursun, əsas o idi ki, mavi Xəzər olduğu kimi görünürdü, o bir sıra nankor insanlar kimi niqab taxmamışdı. Hardansa lap uzaqdan isə həzin bir mahnı sədalanırdı:

Gecənin zümzüməsin,
Əks edən laylasın,
Gündüzün həzin-həzin,
Vəsv edən avazın.

Dünyada yox bənzərin,
Mavi gözlü gözəlüm.
Ziynətim, simuzərim,
Mənim əziz Xəzərim.

Şahə qalxdığın zaman,
Titrədirsən hər yanı,
Sakit axdığı zaman,
Oxşayırsan səmanı.

09.09.2023